

STORMKRACHT 7

Voor Tiago en Matias

en voor

Marc Hermans
Bruno Brocken

STORMKRACHT 7

Ben van Praag

*“De waarheid is als een goeie plaat:
je hoort ze pas echt als je het volume durft open draaien.”*

(Matias De Vos)

*“There’s something happening here
But what it is ain’t exactly clear.
There’s a man with a gun over there
Telling me I got to beware”*

(Buffalo Springfield)

“LIVE radio is GOEIE radio”

(Marc Jacobs)
Voor altijd *mijn* Storm

PROLOOG	6
1 CASSANDRA PAKT HAAR KOFFERS	13
2 STORMLOOP	21
3 CEECEE SPRINGT	33
4 RADIO VENTURA	43
5 DE SOUNDTRACK VAN DE ZOMER	71
6 STORMLOOP (DE NATTE EDITIE)	88
7 BAD MOON RISING	101
8 VIKTOR	121
9 SCHOKGOLVEN	137
10 MANIFEST	148
11 CEECEE PROEFT	152
12 KEUZES	166
13 BONDGENOTEN	170
14 KICK	190
EPILOOG: CEECEE SCHRIJFT	201

© Ben van Praag 2025

Website: www.benvanpraag.be

Podcast (over radio): www.tivoliroad.be

E-mail: ben@tivoliroad.be

ISBN: 9789403815299

Alle personages, gebeurtenissen en locaties in dit boek zijn fictief, (behalve de Noordzee). Eventuele gelijkenissen met bestaande personen, levende of overleden, of met werkelijke gebeurtenissen, zijn louter toevallig. Dit verhaal is ontsproten aan de verbeelding van de auteur en heeft geen enkele documentaire of historische pretentie.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gedeeld of verspreid zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

EERST DIT

Voor wie in de jaren zeventig nog niet geboren was, of voor wie de term *zeezenders* slechts vaag klinkt als iets tussen avontuur en nostalgie:

dit verhaal speelt zich af in een wereld die écht bestaan heeft.

Zeezenders waren radiostations die uitzonden vanaf schepen in internationale wateren, buiten het bereik van nationale wetgeving. Ze waren populair, invloedrijk, en - dat vooral - illegaal. Overheden zagen ze als een doorn in het oog. Niet alleen omdat ze bestaande omroepen en regels trotseerden, maar vooral omdat ze niet te controleren vielen. Elke vorm van ongecontroleerde communicatie wekt vroeg of laat argwaan op, zeker wanneer die massa's mensen weet te bereiken.

STORMKRACHT 7 is géén historische roman. Het verhaal dat je straks leest is volledig fictief. De personages, het zendschip en het radiostation zijn ontsproten aan mijn eigen verbeelding. En ja, reken maar dat mijn verbeelding gretig bezig is geweest met het verhaal van *Storm* en *CeeCee* en *Viktor* en de *MV Mariana*.

Toch is het boek geworteld in die roerige, broeierige tijd waarin jongeren met hun transistorradio's afstemden op stemmen uit zee, stemmen die hen iets anders boden dan de officiële zenders: vrijheid, muziek, lef.

En nu wil ik graag de woorden citeren die *Cassandra* schreef in haar eigen boek:

Dit boek is geen reconstructie, geen kroniek van feiten, geen journalistiek sluitstuk. Het is een poging om recht te doen aan de werkelijkheid achter de headlines. Aan de mensen die vergeten worden zodra het nieuws weer wegzakt, aan de liefde die ontstaat in de ruis, en aan de vraag waarom sommige verhalen het verdienen om voor altijd te blijven bestaan.

PROLOOG

De lucht boven de Noordzee is helder als geslepen glas, de golven rollen loom als schuimige tapijten tegen de flank van de MV Mariana. In de studio op het middendek, waar de ramen rond zijn als patrijspoorten en het daglicht op de mengtafel dansende stippen schildert, zit Sonja De Landsheer op haar draaistoel. De stoel knarst zachtjes bij elke beweging, maar dat stoort haar niet – het klinkt als een extra percussie in haar persoonlijke popconcert.

Om haar heen draait de wereld in technicolor: planken vol plaathoezen, posters van glitterende sterren, meters die knipperen in oranje en groen. Achter het glas, in de techniekruimte, gluurde Luc, de jonge technicus met een knalrood gezicht naar haar; hij lijkt elke keer te schrikken als Sonja met een onverwachte uithaal haar koptelefoon van haar hoofd trekt. In de studio is het altijd een beetje warmer dan elders op het schip, niet alleen door de apparaten, maar vooral door Sonja zelf.

Op de draaitafel draait vandaag de nieuwste ABBA-single, vers uit Zweden en exclusief voor Radio Ventura. Het refrein zindert nog na in de kleine ruimte wanneer Sonja het schuifje van haar microfoon open duwt.

‘Dames en heren, jongens en meisjes, daar was-ie dan: de knaller van de week! Dancing Queen, natuurlijk van niemand minder dan de vier superhelden uit Zweden. Ik voorspel jullie nu al dat dit een echt zomerhitje wordt. Jawel, het is weer tijd voor het Lunchpakket. Met mij, Super Sonja, de enige echte zangeres in zeezenderland!’

Ze lacht, en haar stem heeft die zangerige cadans die zelfs door de dikke scheepswanden heen vrolijk naar buiten stuitert.

‘Ik hoop dat jullie boterhammen gesmeerd zijn, want we maken er weer een feestje van.’

Ze knikt ritmisch mee, een blauwgeverfde vingernagel volgt de beat terwijl Super Sonja in haar hoofd al de volgende aankondiging voorbereidt. Tussen de platen door gunt ze zich een blik naar buiten, waar de zon fel reflecteert op het water en de horizon trilt in de hitte. Het licht dat door de ramen valt, maakt haar lange haren goudblond in plaats van honinggeel; ze stelt zich voor dat de luisteraars haar zo zien, stralend en onaantastbaar, *de Agnetha van de Noordzee*.

Vanuit de techniekruimte steekt de technicus zijn duim op. Sonja zwaait terug, trekt overdreven gekke bekken om hem aan het lachen te maken. Het werkt altijd. Ze weet dat hij stiekem fan is, want soms hoort ze hem meeneuriën door het glas heen, vooral bij de klassieke platen van The Bee Gees of Diana Ross. Maar vandaag is het haar show, haar parade, haar kans om te laten zien dat vrouwenradio niet alleen gaat over hartzeer en recepten, maar over power en pop en alles ertussen.

Ze start de volgende plaat in, een net iets te funky hit van KC and the Sunshine Band, en beweegt zich met de muziek mee. Ze speelt luchtgitaar op haar pen, gooit haar hoofd in haar nek bij het refrein. In de kleine studio voelt alles groter dan het leven: elke noot, elk woord, elke ademhaling.

'En nu, lieve luisteraars, iets om je boterhammen op te laten dansen!' kondigt ze aan, haar stem overslaand van pret. Ze draait aan het volume, laat de groove de kamer vullen, en tuurt weer even naar buiten. De zee is kalm, de lucht is blauw, en de wereld lijkt voor een moment precies zoals ze hem graag heeft.

Maar dan, uit het niets, kraakt er een scherpe pieptoon door haar koptelefoon. Even denkt ze dat het bij de plaat hoort – een effectje van de producer, misschien – maar het geluid zwelt aan tot een scherpe krijts, snijdt dwars door het nummer heen. De lampjes boven de mengtafel springen van groen naar knalrood. De

muziek valt weg, en het enige wat nog klinkt, is het ijzige gezoem van de apparatuur die over haar toeren lijkt te gaan.

Sonja's gezicht bevriest. In de reflectie van het studioraam ziet ze hoe haar lach instort, hoe haar ogen groot worden als muntstukken. Ze grijpt naar de volumeschuif, trekt die omlaag, maar het piepen wordt alleen maar venijniger. Door het glas ziet ze de technicus nerveus heen en weer rennen, zijn hand tegen zijn oor alsof hij hoopt het geluid eruit te kunnen wrijven.

'Nee, niet nu...' mompelt Sonja, haar stem nauwelijks hoorbaar over de herrie heen. Ze voelt haar handen klam worden, vingers trillend op de knoppen. In haar hoofd ratelen de instructies die ze uit haar opleiding kent, maar het is alsof de juiste volgorde zich ergens achter haar ribben verstopt heeft. Ze probeert de muziek opnieuw in te starten – niks. Ze probeert het schuifje van de microfoon dicht te duwen – het blijft hangen. Alles wat nog werkt, is het rode lampje boven de deur: ON AIR.

Ze ademt diep in, probeert haar stem te vinden in de chaos. *'Excuses, lieve mensen, we hebben hier een kleine storing aan boord van de Mariana.. Blijf bij ons, want...'*

Ze weet niet wat ze moet zeggen. De woorden klinken hol, haar mond smaakt naar metaal.

De pieptoon zwelt aan tot een sirene. Sonja drukt met haar volle gewicht op de aan/uit-knop van de zender, maar het paneel veert terug als rubber. Ze vloekt zachtjes, een zeldzaamheid in haar zorgvuldig opgebouwde imago. Met haar vrije hand pakt ze haar koptelefoon af, smijt hem naast zich op tafel, en kijkt hulpeloos naar Luc, die nu wild gebarend naar de deur van de studio wijst.

In de gangen van de MV Mariana klinkt het geluid als het gehuil van een gewonde walvis. Sonja weet dat elke luisteraar aan land nu óf zijn radio uitzet, óf gespannen wacht op wat er gaat gebeuren. Het idee dat haar show live ontspoort, jaagt haar hartslag omhoog tot in haar keel.

Dan, in een laatste poging, begint ze in rap tempo alle schakelaars op haar paneel om te zetten. De labels zijn half afgesleten, dus ze gokt op routine en gevoel. Eén voor één klikt ze de schakelaars uit en weer aan, zoals ze vroeger thuis, in Evergem, deed bij een kapotte platenspeler. Maar niks helpt. Zelfs de lichtjes lijken haar uit te lachen, flikkeren in een ritme dat niets meer te maken heeft met muziek.

‘O god, straks blazen we de hele zender op...’ denkt Sonja, en ze voelt zich plots heel klein tussen alle technologie en het eindeloze water buiten.

Net op dat moment, wanneer haar wanhoop op het punt staat over te slaan in paniek, hoort ze achter zich het zware geluid van de studiodeur die openslaat. Ze draait zich om, nog steeds met de hand op de knoppen, haar gezicht rood en haar haar in de war van het gevecht. In de opening staat, schuin tegen het licht in, een silhouet dat ze meteen herkent: Storm, de ochtend-dj, met zijn eeuwig nonchalante houding en die typische glimlach van hem die zelfs door storingen niet uit de lucht gaat.

Storm blijft even in de deuropening staan, net lang genoeg om de aandacht op zichzelf te vestigen. Zijn haar is nog steeds nat van de ochtendlijke zeewind en plakt grillig langs zijn slapen. Hij draagt een T-shirt waarvan het logo ooit felrood moet zijn geweest, maar dat nu vervaagd is tot een soort onbestemde vlek, en zijn spijkerbroek is meer patchwork dan denim. Toch straalt hij het soort vertrouwen uit dat zelfs in een brandend schip geruststellend zou zijn.

Sonja kijkt hem aan, half hoopvol, half beschaamd. Ze veegt een pluk haar uit haar gezicht, probeert zichzelf bij elkaar te rapen, maar de storing loeit nog steeds als een sirene door de studio.

Storm stapt naar binnen, trekt zonder omhaal een stoel bij en gaat naast haar aan het mengpaneel zitten. Zijn handen bewegen

met een precisie waar ze altijd jaloers op is geweest: geen aarzeling, geen twijfel, gewoon doen. Met zijn rechterhand duwt hij een paar schuifjes omlaag, met zijn linker tilt hij het paneel iets op, kantelt het naar zich toe. Hij tuurt even naar de wirwar van kabels eronder, plukt een losse stekker tussen duim en wijsvinger, en klikt die met een droge tik terug op zijn plek.

Het piepen stopt. De meters op het paneel springen terug naar groen. Voor een paar seconden is het stil, zo stil dat Sonja haar eigen hartslag hoort.

Storm leunt achterover, krabt aan zijn kin en zegt met die karakteristieke laconieke grijs: 'Rustig maar, Super Sonja. Het is maar een losse verbinding. Gebeurt hier vaker als Fons weer eens zijn koffie morst over de patch-bay.'

Sonja lacht, maar de spanning trilt nog in haar vingers. 'Je hebt me gered, Storm. Serieus, ik dacht dat de hele zender naar de haaien was.'

'Ach, dat is toch part of the show?'

Hij knipoogt, draait een schroefje aan en laat de studio weer volstromen met de funky disco van daarnet.

'Jij krijgt die luisteraars zelfs in een storing nog aan het dansen.'

Sonja wil iets terugzeggen, maar Storm staat al op. Hij loopt naar het kleine koelkastje in de hoek, haalt er een blikje uit en legt het voor haar neer. Dan kijkt hij haar even langer dan normaal aan, met die lichtblauwe ogen die tegelijk een grap en een geheim lijken te delen.

'Volgende keer zelf proberen, ja? Of moet ik je een spoedcursus geven? Maar dan moet je wel beloven dat je me niet midden in mijn dutje wakker maakt.'

'Beloofd,' zegt Sonja, maar haar stem klinkt minder zelfverzekerd dan ze wil. Ze vindt het niet erg om gered te worden – tenminste, niet door hem.

‘Maar als je zo blijft binnenvallen, mag je best een cape dragen. Of een masker.’

Storm lacht, een laag, warm geluid dat de studio vult.

‘Doe ik. Maar dan alleen als jij een gouden microfoon neemt, Agnetha van de Noordzee.’

Het is haar beurt om te grijnzen. Ze voelt hoe de adrenaline langzaam wegzakt, plaats maakt voor opluchting en iets wat misschien zelfs trots is. Ze duwt het schuifje van haar microfoon open en zegt, met haar meest professionele stem: *‘Dames en heren, we zijn weer terug! Excuus voor de kleine storing, maar gelukkig hebben we hier aan boord onze eigen technische tovenaars Storm. Geef hem een applausje, al is het maar in je hoofd.’*

Door het glas ziet ze de technicus in de regiekamer zijn handen in de lucht steken, als een fan bij een concert. Zelfs in de verte uithoek van het schip – ze weet het zeker – luisteren ze allemaal mee. En dat voelt goed.

Storm tikt tegen het tafelblad, haalt een thermoskan tevoorschijn die hij blijkbaar altijd bij zich draagt, en schenkt een beker koffie voor haar in. ‘Voor de zenuwen,’ zegt hij, terwijl hij het bekertje richting haar schuift.

Sonja neemt het aan, voelt de warmte door het karton trekken. Ze wil hem bedanken, maar hij steekt alvast twee vingers op en slentert richting deur, zonder verder iets te zeggen. In de opening draait hij zich om, kijkt haar nog één keer aan en trekt een scheve grijns. Dan is hij weg, op weg naar het dek of de kombuis, of waar hij zich die dag ook maar verstoppt.

Ze blijft even zitten, nippend aan de koffie, terwijl in haar oor de muziek weer zwelt. Ze laat haar blik door de studio gaan: de zon is nog steeds fel, de ramen zijn beslagen van de warmte, en

buiten drijven de meeuwen in eindeloze cirkels om het schip. Alles voelt weer normaal – beter dan normaal, eigenlijk.

Sonja rekt zich uit, zet haar koptelefoon weer op, en tuurt naar de stapel platen naast haar. Nog drie uur te gaan tot haar shift voorbij is, maar ineens lijkt de tijd geen vijand meer. Ze kiest de volgende plaat, *Fox on the Run*, een klassieker van The Sweet van vorig jaar, en zet hem op met een zwierige beweging. Ze zingt zachtjes mee, nu niet meer alleen omdat het moet, maar omdat ze het wil.

‘Lunchpakket gaat gewoon door, lieve luisteraars,’ zegt ze. ‘Zelfs als de techniek het laat afweten – wij geven niet op. Want op de Noordzee, daar ben je nooit alleen.’

In de verte kraakt de dieselmotor als een tevreden kat, en onder haar voeten voelt ze het schip zachtjes deinen. Het is een goed gevoel, denkt Sonja. Alsof je samen een storm hebt getrotseerd, en daarna een beetje dichterbij elkaar bent gekomen.

En misschien is dat ook zo.

1 CASSANDRA PAKT HAAR KOFFERS

De redactie van TWIST is in de zomer van 1976 een sauna op standje drie. De ramen staan allemaal wagenwijd open, maar het enige wat binnenkomt is warme (*of beter: hete*) lucht en het geluid van bouwwerkzaamheden van de straat. In het midden van de ruimte, achter een antiek bureau dat bedolven is onder stapels muziekbladen, zit Jeroen van der Laan. Zijn overhemd heeft hij tot de ellebogen opgestroopt, de stropdas hangt als een gelaten slang om zijn nek. Op het bureau zwelt een gammele plastic ventilator, die meer lawaai maakt dan verkoeling geeft.

Cassandra Cools - CeeCee voor collega's en vrienden, behalve voor haar moeder - duwt haar zonnebril in haar lichttrosse haren en veegt het zweet van haar voorhoofd voordat ze het kantoor binnenstapt. Ze blijft even in de deuropening staan om het veld te overzien: Jeroen zit over zijn notities gebogen, potlood klem tussen de tanden, maar zijn ogen zijn alert en warm zodra hij haar binnen ziet komen.

'Cools! Kom binnen, kom binnen. Heb je het overleefd, die hittegolf buiten?' Jeroen klinkt alsof hij elk moment een biertje open kan trekken, zelfs om half elf in de ochtend.

'Nauwelijks,' zegt CeeCee. Ze trekt haar linnen blouse losser rond haar middel, hopen dat het helpt. 'Het asfalt smelt onder je voeten. Ik heb drie keer bijna mijn sandalen verloren tussen hier en de bushalte.'

Jeroen grijnst. 'Weet je wat écht helpt? Waterijsjes. Of, nog beter, onderduiken in het archief waar het altijd vijftien graden kouder is. Maar ik vrees dat ik je voor iets spannenders heb geroepen.'

Hij wijst met zijn kin naar de stoel voor zijn bureau. CeeCee zakt neer, benen over elkaar, notitieboekje paraat. Op het bureau naast haar klinkt de desktopradio, de zachtmoedige stem van een

DJ - Ventura, herkent ze meteen - vult de ruimte. *'We draaien jullie nat, zelfs bij dertig graden,'* zegt de DJ, waarna The Bellamy Brothers losbarsten met *Let Your Love Flow*. Het is één van de favoriete zomerhits van CeeCee.

'Dus,' zegt Jeroen, 'ik heb een idee waar je misschien niet meteen "ja" op zegt. Maar ik hoop stiekem van wel.' Hij wrijft het zweet van zijn voorhoofd, grabbelt naar een halflege fles Spa en schenkt wat in een glas. 'Jij weet alles van subculturen en obscure muziek, maar hoe goed ken je de radiopiratenwereld?'

CeeCee trekt een wenkbrauw op. 'Redelijk? Ik heb op de universiteit nachtenlang naar die offshore-zenders liggen luisteren. Voor de sfeer, de muziek...' Ze stopt, beseft dat ze bijna toegeeft aan iets sentimenteels, en glimlacht dan neutraal. 'Ik lees alles wat er over verschijnt.'

'Mooi. Mooi!' Jeroen stoot zijn glas tegen het hare, een soort toast op een goed begin. 'Ik ben door een oude bron getipt: er gaat iets groots gebeuren aan boord van de MV Mariana. Je weet wel, die bak waar Ventura vanaf wordt uitgezonden. De eigenaars zouden nieuwe stappen willen zetten, misschien zelfs uitbreiden naar televisie. Maar het is geheimzinnig. Er zijn geruchten over sabotage, over geldschietters, noem maar op. Wat mij betreft: het ultieme verhaal.'

'En jij wilt dat ik het ga uitzoeken,' zegt CeeCee, al voelend dat het geen vraag is. Ze tikt haar pen tegen haar notitieboekje, kijkt naar de ventilator die een papiertje op het bureau tot leven probeert te blazen.

'Precies. Maar niet vanaf de wal, Cools. Ik wil dat je meegaat aan boord. Minimum een week, liefst langer. Leven, slapen, eten met die gasten. Zien wat er écht speelt. En, oh ja-' hij lacht zijn tanden bloot, '-de grote trekker: Storm himself. Volgens mijn bron is hij niet alleen het gezicht, maar ook de spil van alles wat er speelt. Jij krijgt exclusief toegang tot zijn show, zijn

voorbereidingen, zijn privéleven. En dat levert ons een scoop op waar de concurrentie maanden op kan kauwen.'

Bij de naam *Storm* voelt CeeCee hoe haar schouders zich automatisch rechtekken. Haar ogen lichten even op, maar ze verbergt het achter een slok water. 'En als ik terugkom?'

'Dan maken we er een serie van. Minstens drie afleveringen, telkens op de cover.. Met jou als eindredacteur, en wie weet-' hij grijnst, '-als co-host bij de ochtendshow met Storm himself.'

Er schiet hem plots iets te binnen, zijn grijns wordt groter.

"Wat denk je van '*Op zee met CeeCee*'? Dat idee krijg je gratis, Cools."

Het voorstel zweeft even in de lucht als een zweethitte die niet weg wil trekken. CeeCee denkt aan de verhalen die ze gelezen heeft, aan het beeld van Storm - die mythische radioman waar ze als tiener in stilte naar luisterde, 's nachts, terwijl ze haar essays afmaakte - en aan de kans om eindelijk haar eigen twist te geven aan de magie van live radio. De ventilator ratelt ongeduldig.

'Dus,' zegt Jeroen, 'hoe geïnteresseerd zou je zijn om tijd door te brengen op een piratenschip?'

Ze aarzelt een fractie van een seconde, speelt met haar pen, en dan knikt ze. 'Laat maar komen. Ik wil alles weten van die wereld, van hun geheimen en hoe ze het volhouden. En Storm... tja, ik geef toe, ik ben benieuwd of hij net zo scherp is zonder microfoon voor zijn neus.'

Jeroen gooit zijn armen in de lucht. 'Dat is het enthousiasme waar ik op hoopte! Je vertrekt over vier dagen, alles is al geregeld - behalve je dekbed en tandenborstel. En je ontvangt een lijst met officiële en officieuze crewleden, plus een spoedcursus maritieme etiquette.'

'Moet ik ook een zwemdiploma meenemen?' vraagt CeeCee, maar haar glimlach verradt dat ze al verkocht is.

‘Vooral droge kleding, Cools. En een goed stel zenuwen. Ze zeggen dat de golven daar anders zijn dan op het vasteland.’

Jeroen schuift een mapje haar kant op, vol met printjes van vaarschema’s, namen, en een dikke envelop met “TOP SECRET” in vette letters. Hij klapt zijn notitieboekje dicht en veegt de tafel schoon met een theatrale zwaai.

‘Ik wil dat je alles opschrijft. De mensen, de sfeer, de muziek, wat ze eten, wat ze hopen. Hoe het ruikt, hoe het voelt, hoe het klinkt - vooral dat.’

CeeCee pakt de map, voelt het gewicht van de opdracht en van de verwachtingen. ‘Je krijgt alles, chef. Zelfs als het schip onderweg zinkt.’

‘Prima. Maar begin met overleven, Cools. Anders moet ik zelf, en daar wordt niemand blij van.’

Ze staat op, geeft haar hoofdredacteur een speelse tik tegen zijn elleboog, en loopt de gang op. Ze blijft daar even stil staan, de hitte en het rumoer van de redactie weer om zich heen. Een minuutje denkt ze terug aan haar allereerste nacht bij TWIST. Aan het gevoel van een nieuw avontuur, van iets dat groter was dan jezelf.

Nu is het niet anders. Alleen de namen zijn veranderd.

Ze loopt richting haar bureau, het dossier stevig onder haar arm, en fantaseert al over de eerste vraag die ze Storm zal stellen. Misschien iets luchtigs, misschien direct het diepst van zijn ziel. Dat is haar specialiteit: *mensen laten praten totdat ze zichzelf verrassen*.

Het belooft een gloeiend hete zomer te worden, op zee en ver daar buiten.

De gang van de redactie is, net als de rest van het pand, zwanger van zomer en versleten ambities.

Cassandra Cools - CeeCee voor haar vrienden, maar eigenlijk voor iedereen behalve voor haar moeder - draait met haar hak de deur open van het kamertje dat ze deelt met de stagiaire en drie stoffige archiefkasten. Ze laat zich in haar stoel vallen, legt het mapje van Jeroen pontificaal op haar bureau, en tuurt even naar buiten. In het parkje naast de redactie blaffen honden tegen elkaar, alsof ze het nooit eens zullen worden over wie er het hardste mag zijn.

Het zweet zit nog in haar nek. Ze haalt haar haar los uit de knoop en laat het met een slinger over haar schouder vallen. Dan klikt ze haar pen open, krabbelt in het notitieboekje dat altijd links van haar Rolodex ligt, en probeert te ordenen wat er net allemaal is gezegd. Het zou typisch zijn als Jeroen het halve gesprek al vergeten is - of erger, morgen weer iets nieuws verzint - maar deze klus voelt anders. Groter. Misschien zelfs een beetje gevaarlijk, als je de geruchten mag geloven.

De deur van het redactiekamertje gaat abrupt open. CeeCee schrikt niet, want dat doet die deur altijd. Jeroen steekt zijn hoofd om de hoek. 'Nog even, Cools,' zegt hij, en hij leunt tegen het kozijn met de nonchalance van een man die geen deadlines meer vreest. 'Hoe kwam je eigenlijk bij dat radioverhaal terecht? Niet het werk, maar die fascinatie. Je hebt er ooit iets over geschreven, over die nachten op kot...'

CeeCee slikt de eerste tien antwoorden in. Jeroen kijkt haar verwachtingsvol aan, zoals alleen een hoofdredacteur dat kan: oprecht geïnteresseerd, maar vooral omdat hij een goed citaat wil voor in het hoofdartikel.

'Het begon denk ik met die slapeloze nachten in Brussel,' zegt ze, langzaam op gang trekkend. 'Je kent dat wel - te veel koffie, te veel deadlines. En uiteraard op de achtergrond die stemmen van

Radio Ventura. Het voelde als een soort verboden club, snap je? Alsof je bij elk nummer een beetje minder alleen was.'

Jeroen knikt, het gezicht van iemand die precies weet hoe dat voelt, ook al heeft hij het nooit zelf meegemaakt.

'De eerste keer dat ik echt bleef hangen was bij Storm,' gaat CeeCee verder. 'Hij deed iets raars. Tijdens de ochtendshow las hij live een brief voor van een meisje dat haar vriend kwijt was. Maar in plaats van haar te troosten of zoiets, zei hij: "Als je slim bent, dump je hem en neem je een hond." En toen zette hij zonder aankondiging *Me and You and a Dog Named Boo* op, op maximaal volume. De helft van de luisteraars was woest, de andere helft schreef een brief om te zeggen dat ze nog nooit zo hard hadden gelachen.'

Ze glimlacht nu openlijk, het beeld nog helder in haar hoofd. 'Dat is wat radio voor mij doet. Het is direct, het is rauw, en als het goed is, vergeet je dat je naar een programma luistert. Je bent gewoon... daar. In dat moment.'

Jeroen grijnst, duidelijk tevreden. 'Dus het is niet alleen de muziek, het is de hele show eromheen. De attitude.'

'Zeker,' zegt CeeCee. 'En Storm is daarin uniek. Hij laat mensen lachen, maar hij prikt ook overal doorheen. Soms denk ik dat hij expres de regels aan zijn laars lapt om te kijken hoever hij kan gaan voordat iemand hem tegenhoudt.'

'Dat is precies het profiel dat ik bedoelde,' zegt Jeroen. Hij komt de kamer binnen, sluit de deur achter zich en laat zich op de bureaurand zakken. 'Weet je, Cools, je hebt het in je om die hele scene op de kaart te zetten. Je schrijft met guts, maar je denkt ook na over de impact van wat je publiceert. Daarom wil ik jou daar aan boord.'

Hij schuift het mapje iets verder haar kant op, als een pokerdealer met de winnende hand.

‘En eerlijk,’ zegt hij, ‘ik denk dat Storm ook wel eens goed door elkaar geschud mag worden. Als er iemand is die hem uit zijn tent kan lokken, ben jij het.’

CeeCee hoort het compliment, maar wat blijft hangen is het idee dat ze straks oog in oog staat met haar nachtelijke en ochtendlijke held. Ze probeert haar gezicht neutraal te houden, maar haar hand trilt licht als ze de map openslaat.

Bovenaan ligt een reisschema: per trein naar Oostende, dan met een kleine tenderboot de Noordzee op. Daaronder een print van de bemanningslijst van de MV Mariana: kapitein Hannah, technicus Marco, de dj’s en hun roepnamen. Er zit zelfs een handgetekend plattegrondje bij van het schip, compleet met een pijl naar de ‘studio’ en het ‘persverblijf’.

Tussen de papieren steekt een felgeel perspasje met haar naam, alsof ze al vanaf het begin bij de crew hoort. Ze draait het pasje tussen haar vingers, voelt het dunne plastic buigen, en denkt even aan de oude clubkaarten van de universiteit. Hetzelfde gevoel van opwindning en lichte paniek.

‘Denk je dat ze me serieus nemen?’ vraagt ze, zonder op te kijken.

‘Als ze slim zijn wel,’ zegt Jeroen. ‘Maar je hoeft niemand gelukkig te maken, Cools. Laat ze maar zweten. Je weet zelf hoe journalisten zijn: ze zijn pas op hun best als ze onder vuur liggen.’

Ze lacht, wat schor nu, en sluit het mapje weer. ‘Ik ga mijn best doen. Maar je krijgt het hele verhaal, Jeroen. Ook de rotzooi, als het moet.’

‘Vooral de rotzooi,’ zegt hij, en hij knipoogt. ‘Dat verkoopt.’

Hij staat op, rolt zijn schouders en laat haar alleen met de papieren, de stilte, en het vooruitzicht op een reis waarvan ze niet weet of ze er zin in heeft of er gewoon zenuwachtig van wordt.

Langzaam pakt CeeCee haar notitieboekje. Ze slaat een nieuwe bladzijde open en begint te schrijven:

- "Vragen voor Storm" -

Waarom radio, en geen tv?

Wie was je eerste liefde in de ether?

Waar ben je het bangst voor?

Wat mis je het meeste aan het vasteland?

Heb je ooit overwogen om te stoppen?

Wat doe je als niemand luistert?

Ze schrijft, schraapt, herschrijft. In haar hoofd hoort ze al de antwoorden, met die grijns die elke kritische vraag ontwapent. Toch is er één vraag die blijft hangen, eentje die ze zichzelf nog niet durft te stellen, laat staan hardop uit te spreken:

Wat gebeurt er als je je held ontmoet, en hij blijkt gewoon een mens te zijn?

Ze zucht, klapt het notitieboekje dicht en staat op. Haar handen voelen weer stevig, haar hoofd helder. In haar tas gooit ze alvast het perspasje, haar dictafoon, en een extra pakje batterijen - want als er iets niet mag gebeuren, is het dat ze straks een scoop mist omdat de techniek het begeeft.

Ze loopt de gang op, de geur van oude koffie en kopieerpapier achter zich latend, en weet zeker dat ze vannacht weer niet zal slapen. Maar dit keer is het niet door stress of deadlines, maar door de voorpret van het onbekende.

Over vier dagen zal ze aan boord zijn, op een schip vol geheimen, met aan het roer de man wiens stem haar nachten jarenlang kleur heeft gegeven. De stem die haar ook 's morgens begeleidde onder de douche. En Cassandra Cools is vastbesloten om alles te weten te komen. Zelfs - nee, vooral - als dat betekent dat ze haar eigen mythes moet ontmantelen.

Ze lacht zachtjes, haar schaduw langs de muren van de redactie dansend, en telt de uren af tot de overtocht.

2 STORMLOOP

De ochtend op de MV Mariana begint met een stilte die zo intens is dat zelfs de zee er respect voor lijkt te hebben. Het schip ligt als een slapende kat op het water, nauwelijks een rimpel op het oppervlak. Alleen de lucht doet alsof er niets aan de hand is: zonnestralen slaan als goudgele spijkers door de ochtendnevel en leggen dekken en relingen vol met warmte.

Storm zit op het bovendek, benen languit, rug tegen de aluminium reling. Hij heeft zijn T-shirt uitgetrokken en laat de zon het werk doen waar koffie nog niet aan begonnen is. Om hem heen liggen drie canvas postzakken, elk tot de rand gevuld met brieven, kaarten en pakketjes.

Sommige zijn haastig dichtgeplakt met plakband, andere netjes afgewerkt met waszegels of kindertekeningen. De geur van oud papier mengt zich met het zoute van de wind, een geur die Storm sinds zijn eerste dag aan boord is gaan waarderen.

Hij graait een handvol brieven uit de bovenste zak, legt ze in een nette waaier op de tafel naast zich. Zijn vingers glijden over de adressen, vouwen de hoeken recht, zoeken naar iets wat eruit springt. Een brief met glitterstickers. Een ansichtkaart uit een stad waarvan hij de naam niet kan uitspreken. Een envelop met het handschrift van iemand die duidelijk teveel koffie drinkt.

‘Al aan het voorsorteren, zie ik,’ zegt een stem achter hem.

Storm draait zijn hoofd. Daar staat Luc, de technicus, zijn handen diep in de zakken van zijn overall, een grijns op zijn gezicht die doet vermoeden dat hij iets uit te leggen heeft. Achter Luc zweeft, als een hond aan het lijntje, een bundel kabels waar aan het einde een microfoon bungelt. De microfoon zelf is vastgezet op een houten plankje, met daaromheen een windkap die eruitziet als een gepensioneerde sok.

‘Je hebt hem bij elkaar, Luc. Echt. Dacht even dat je van die kabels een wurgkoord ging vlechten, maar dit is beter.’

Luc zet de uitvinding voorzichtig met een zachte klap op de tafel. ‘

Draadloos is voor het land. Wij doen het op onze manier. Kabel, pure ouderwetse kabel. Tot op het dek, tot aan de horizon als het moet.’

Storm pakt de microfoon, draait hem in zijn hand. Hij voelt zwaar, maar solide. De kabel is geplastificeerd en dik als een pink. ‘En jij denkt dat dit het tot de studio redt?’

‘Tested and approved by yours truly,’ zegt Luc.

‘Geen ruis, geen storing, zelfs geen gekraak als de wind draait.’

Storm grijnst.

‘Met zo’n ding kun je zelfs je laatste woorden de wereld insturen als je overboord klettert.’

‘Dat is het idee,’ zegt Luc. Hij rolt de kabel uit, plaatst het plankje rechtop en kijkt bewonderend naar zijn werk. ‘Dacht, als jij zo graag post leest in de zon, dan moet de rest van de wereld daarvan meegenieten.’

Storm tikt de microfoon aan, luistert naar de zachte tik in de verte - een echo vanuit de studio beneden.

‘Je bent een genie, Luc. Een bescheiden genie, maar toch.’

Ze kijken samen even naar de horizon, waar een schip in de verte vaag afsteekt tegen de blauwe lucht. Meeuwen cirkelen om de mast, hun gekrijs scherp maar niet opdringerig.

‘Ga je live, nu meteen?’ vraagt Luc.

‘Zodra de koffie hier is wel,’ zegt Storm, en hij wijst naar het trappengat waar over een minuut of tien de kombuishulp zal verschijnen met een thermoskan en twee kartonnen bekers.

Luc knikt, tevreden, en sjokt richting de reling om een sigaret op te steken. Storm leunt achterover, microfoon in de hand, en tuurt naar de stapel post. Hij kiest een brief uit met een knalgele

envelop, het adres geschreven in blokletters alsof de afzender bang is dat de postbode het anders niet snapt.

‘Goedemorgen, luisteraars. Hier spreekt Storm, rechtstreeks vanaf het zonovergoten dek van de MV Mariana. De zee is zo kalm dat zelfs de vissen zich vervelen, maar hier aan boord zijn we nog springlevend. Vandaag, speciaal voor jullie, een postronde op locatie. En Luc, onze technische tovenaars, heeft een nieuw speeltje voor me geregeld. Alle klachten over het geluid dus graag rechtstreeks naar hem sturen.’

Hij legt de microfoon even neer en scheurt de gele envelop open. Er dwarrelt confetti uit, minieme snippers in alle kleuren van de regenboog. Luc grinnikt, tikt as van zijn sigaret, en kijkt toe.

‘Luister eens naar deze binnenkomer,’ zegt Storm, en hij leest de brief hardop voor, met zijn kenmerkende radiostem die zelfs het meest banale verhaal tot een avontuur weet te maken:

Beste Storm,

Mijn man en ik luisteren elke ochtend naar jouw stem. Niet omdat we van popmuziek houden, maar omdat je ons eraan herinnert dat het leven niet altijd serieus hoeft te zijn. Drie weken geleden zaten we op het punt om te scheiden. Toen draaide jij If you leave me now en zei: “Laat Chicago dit niet voor noppes gemaakt hebben, Marina!”

We hebben toen gelachen en de rest van de dag in bed gelegen. Sindsdien maken we ruzie wie als eerste jouw programma mag aanzetten. Dus bij deze: bedankt dat je ons huwelijk hebt gered.

Groetjes,

Marina & Guy

PS: Mag het volgende nummer minder sentimenteel?